

валютно-кредитних відносин між державами членами і надання їм фінансової допомоги при валютних ускладненнях, що викликаються дефіцитом платіжного балансу, шляхом надання коротко і середньострокових кредитів у іноземній валюті. При наданні кредитів МВФ ставить перед країнами-боржниками деякі політичні та економічні умови, які втілюються в програмах перебудови економіки. Цей порядок називається принципом умовленості. Як правило, вказані програми охоплюють заходи, що належать до сфери бюджетно-податкової, кредитно-грошової політики, цінового механізму, зовнішньої торгівлі, міжнародних кредитних та валютно-розрахункових відносин. Вони пов'язані зі зменшенням державних витрат, підвищенням податків і ставки позичкового процента, зміною валютного курсу та ін.

Вступаючи в МВФ, країна зобов'язується: постійно інформувати інші країни про заходи щодо визначення вартості своїх грошей стосовно грошей інших держав; відмовитися від обмежень на обмін національних грошей на інші валюти; дотримуватися такої економічної політики, яка призведе до зростання як власного національного багатства, так і багатства всього співтовариства в цілому. Країна, яка вступає в МВФ, вносить певну суму грошей. Така сума грошей називається квотою.

На початку своєї діяльності, в кінці 40-х років, практично не було розвинутої системи міжнародних фінансових приватних ринків. Тому МВФ був джерелом коштів як для розвинутих країн, так і для країн, що розвиваються.

Протягом останніх 40-50-ти років одним з найцікавіших аспектів економічного розвитку у світі стала дуже швидка інтернаціоналізація приватного фінансового ринку. І сьогодні більшість розвинутих країн не потребують фінансових ресурсів Фонду, бо вони мають доступ до приватних фінансових ринків. Тому МВФ від фінансування всіх країн-членів зараз

переключився на підтримку країн, що розвиваються, тобто тих країн, які не мають доступу до приватних фінансових ринків. Відбулась переорієнтація МВФ від статусу, так би мовити, міжнародного банкіра до організації, що сприяє економічному розвитку країн, які самі не в змозі вийти на фінансові ринки і потребують офіційної підтримки Фонду.

Інституційну структуру міжнародного валютно-кредитного ринку становить сукупність міжнародних банків, валютних бірж, валютних фондів, державних установ і міжнародних організацій, за допомогою яких здійснюється рух капіталу в сфері міжнародних валютно-кредитних відносин. Міжнародні фінансові інститути є елементами системи валютно-кредитних відносин.

Офіційні цілі МВФ: сприяння міжнародному валютному співробітництву шляхом консультацій і взаємодії по валютних проблемах; створення сприятливих умов для розширення і збалансованого росту міжнародної торгівлі; сприяння стабільності валютних курсів, підтримання впорядкованих валютних взаємин, уникнути девальвацій валют; надання допомоги у створенні багатосторонньої системи платежів і в усуненні обмежень на обмін валюти, що перешкоджають розвитку світової торгівлі; надання на тимчасовій основі фінансових коштів країнам-членам для коректування їхніх платіжних балансів, а також скорочення тривалості і масштабів дефіциту їхніх міжнародних платіжних балансів.

Кредити МВФ мають кілька видів залежно від причин, що викликали незбалансованість платіжного балансу. У рамках кожної форми кредитування існують різні механізми надання кредитів, що різняться в залежності від цілей, обсягів, строків надання. Надані МВФ кредити використовуються країнами-позичальниками для подолання своїх економічних труднощів, а також ці кредити відіграють важливу роль в розвитку як внутрішньої економіки країн, так і світової економіки в цілому.

Література

1. Про вступ України до Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції та розвитку, Міжнародної фінансової корпорації, Міжнародної асоціації розвитку та Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій : Закон України від 03.06.1992 р. № 2402-ХІІ-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.zakon.rada.gov.ua
2. Бутук О.І. Валютно-фінансові відносини : навч. посібник / О.І. Бутук. - К. : Знання, 2006. – 349 с.
3. Клифт Дж. История создания МВФ / Офіційний сайт Міжнародного валютного фонду [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.imf.org>.

УДК 336.225.621.11.003.13

ІНОЗЕМНИЙ ДОСВІД ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Ткач Д.– ст. 5 курсу, гр. Фзвнм – 51

Науковий керівник – к.е.н., доцент Штефан Л.Б.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки

В усіх країнах світу існували проблемні місця в пошуку оптимальної моделі механізму оподаткування доходів фізичних осіб. Однак найбільш гостро це питання постає в країнах пострадянського простору, зокрема в Україні. Зарубіжні країни впродовж століть відпрацьовували як систему оподаткування доходів фізичних осіб, так і механізм її реалізації. На противагу їм, вітчизняні спроби створення ефективної як в соціальному, так і

в фіскальному плані моделі механізму оподаткування доходів фізичних осіб поки що не дали реальних результатів, оскільки сприяли переважно приховуванню доходів платників та розвитку тіньового сектору економіки. Зумовлено це тим, що реалізація податкової політики держави в сфері оподаткування доходів громадян ігнорувала ряд інструментів, які сприяли вихованню в платників девіантної поведінки щодо сплати податків до бюджету.

В цьому плані однією з найстаріших і найсправедливіших вважається система оподаткування доходів населення Великобританії, яка враховує чи не всі потреби й особливості кожного конкретного платника, а реформа 1973 року провела уніфікацію прибуткового податку, який набув вигляду єдиної системи.

Загалом податок з доходів фізичних осіб у Великобританії стягується не з сукупного доходу, а по частинах, які називаються шедулами. Так, шедула А об'єднує доходи від власності на землю, будівлі та подібні об'єкти; шедула В – доходи від лісових масивів, що використовуються в комерційних цілях (за умови, що вони не оподатковуються шедулою D); до шедули С входять доходи від окремих державних цінних паперів, цінних паперів іноземних країн, що випускаються в Великобританії, та відсотки за якими виплачуються в Англії; у шедулі D поєднано прибутки від виробничої комерційної діяльності (в торгівлі, промисловості, сільського господарства, транспорту), доходи осіб вільних професій, доходи від цінних паперів, що не обкладаються податком по шедулі С, доходи, отримані у вигляді відсотків по позиках та доходи, одержані за кордоном і переведені в Великобританію; шедула Е характеризується трудовими доходами, заробітною платою й пенсіями; шедулою F оподатковуються дивіденди й інші доходи компаній, що розподіляються. Для визначення суми, що підлягає оподаткуванню прибутковим податком, з фактично одержаної суми доходів вираховуються податкові пільги, яка для кожного громадянина визначається як особиста знижка і становить з 6 квітня 2012 року 8105 ф. ст. в рік (своєрідний неоподатковуваний мінімум) [1].

Система оподаткування доходів населення США, як і Британська модель, характеризується

прогресивною шкалою оподаткування. Однак існує одна суттєва особливість: податок на доходи фізичних осіб сплачується з доходів, отриманих у будь-якій країні світу, всіма громадянами США, в тому числі тими, які не проживають на території країни. Більш того, якщо особа відмовляється від громадянства, то ще 10 років після цього залишається платником прибуткового податку до бюджету США [2; 3].

Система оподаткування доходів населення Японії також багаторівнева та має дуже розгалужену базу оподаткування.

Для цілей оподаткування, особи, які проживають в Японії, поділяються на три категорії: нерезиденти – особи, що проживають на території країни менше одного року і не мають своєї основної бази (вони платять податки лише з доходів, отриманих в Японії); непостійні резиденти – особи, які проживають в Японії менше п'яти років, але не мають наміру проживати в країні на постійній основі (платять податок на всі доходи, крім одержаних з-за кордону); постійні резиденти – особи, які або проживали в країні понад 5 років, або мають намір залишитися в Японії назавжди (сплачують податок з усіх доходів як з Японії, так і із-за кордону) [4].

Прибутковий податок функціонує в Японії на підставі поєднання системи самооцінки, тобто платник самостійно визначає суму податку на самого себе шляхом подання податкової декларації, та системи прибуткового податку, який обраховується з заробітної плати роботодавцем.

Розглянутий зарубіжний досвід спонукає до оптимізації чинного механізму вітчизняної системи оподаткування доходів фізичних осіб, зокрема, потребує перегляду як безпосередній підхід до визначення бази оподаткування, так і до ставок податку і пільг, які можуть і повинні бути застосовані до платника.

Література

1. Краткий обзор системы налогообложения Великобритании. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kac.com.ua/foreignlaws/gb1.htm>.
2. МакМехан Г. Налоги в США. [Електронний ресурс] / Г. МакМехан. — Режим доступу: <http://www.rususa.com/money/personalfinance.asp-topic-ustaxes-lang-rus>
3. Налоги в США. [Електронний ресурс] // Русская Германия. – 2012. – № 8. – Режим доступу: http://www.rg-rg.de/index.php?option=com_rg&task=item&id=5725.
4. Артемова И. В. Практика налогообложения физических лиц в развитых странах / И. В. Артемова // Клуб главных бухгалтеров. – 2011. – № 11; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.top-personal.ru/kgbmagazineissue>.

УДК 336.143:351:36

СОЦІАЛЬНА СПРЯМОВАНІСТЬ БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Когут Я.С.– ст. 5 курсу, гр. ФУДвнм – 51

Науковий керівник – к.е.н., доцент Штефан Л.Б.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки

Проблематика розвитку соціальної сфери надзвичайно актуалізується в умовах економічної кризи та необхідності спрямування значних коштів на соціальні цілі з метою підтримки належного рівня життя населення та недопущення зниження соціальних стандартів у суспільстві. Саме в кризових умовах обмеженості бюджетних ресурсів зростає значення підвищення ефективності їх використання, і саме цей період є найбільш своєчасним для реалізації структурних реформ у соціальній політиці держави.

Це зумовлює актуальність наукових досліджень бюджетного забезпечення розвитку окремих складових соціальної сфери, оцінки ефективності соціальних видатків з огляду на реальні показники соціально-економічного розвитку та майбутніх перспектив розвитку соціальної сфери.

Сповільнення темпів економічного зростання, скорочення виробництва та зростання безробіття створюють загрозу формуванню дохідної частини бюджетів усіх рівнів і фондів соціального